

ζόντων αυτά πλοίων, ἐμποδίσθη ἡ ἐπιχείρησις.

Πολλὰ ἐθρυσθήθησαν καὶ περὶ τῶν κάττων, ὡς θεραπευμένων παρὰ τοῖς Τούρκοις, καὶ ὁ Λευγκλάβιος εἶδε, λέγει, πλῆθος αὐτῶν κατωκισμένων ἐπὶ τῶν τειχῶν τοῦ Γενιῦ-μπαγτσέ, καὶ τρεφόμενων, ὑπὸ τῶν Τουρκιστῶν μάλιστα, μὲ ἀποπάγια καὶ σηκότια. Δὲν ἠδυνήθην νὰ εὔρω τὰ γαλεοτροφεία ταῦτα· γνωρίζω ὅμως ὅτι ὅσα ἀποστρέφεται τὸν σκύλον, ὡς βρωμερὸν, ὁ Τούρκος, τόσα προσοικισιοῦται καὶ περιέπει τὸν κάττον, καὶ διηγούνται ἐκ παραδόσεως (διότι πᾶν ἔθιμον παρ' αὐτοῖς ἔχει καὶ τὸ διήγημά του) ὅτι τόσον ἠγάπα τὸν κάττον τοῦ ὁ Μωάμεθ, ὥστε, προσκληθεὶς ποτε νὰ γνωμοδοτήσῃ περὶ θρησκευτικοῦ τινος ζητήματος, ἐπροτίμησε, πρὶν σηκωθῆ, νὰ κόψῃ τὴν χειρίδα τοῦ ἐπανωφορίου του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔτυχε νὰ κοιμᾶται τὸ ζῶον τοῦτο, παρὰ νὰ τοῦ ταραξῆ τὴν ἡσυχίαν. Καὶ ἐπὶ πᾶσι νομίζω, ὅτι ἐάν ἡ ἀποδιδόμενη ἐν Αἰγύπτῳ τὸ πάλαρ λατρεία εἰς τὸν ἰχθυόμορφον ἀδικαιολογεῖτο διὰ τὴν πρὸς τὸν κροκόδειλον ἀντιπάθειάν του, πολὺ δικαιότερα εἶν' ἡ προτίμησις τῶν Τούρκων διὰ τοὺς κάττους ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου τὸ πλῆθος, τὸ μέγεθος καὶ ἡ κακοήθεια τῶν μυϊῶν εἶνε ἱστορικῆ.¹

Πῦθεν ὠνομάσθη εἰδὸς τῆ μαχαριδίων τοῦ λαοῦ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΔΕΣ

Ἐν ἔτει 1825 ἡ τότε Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐφυλάκισεν ἐν Ἰδρα (ἐν τῇ ἐκεῖ Μονῇ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ) διαφόρους ὀπλαρχηγούς, ἐν οἷς καὶ τὸν γέρο-Κολοκοτρώνην, ὡς ἀντιπολιτευομένους αὐτήν. Προκειμένου δὲ ἐν Ναυπλίῳ ν' ἀπαχθῆ ὁ Κολοκοτρώνης εἰς τὸ πλοῖον, γράφει πρὸς τὸν γραμματεὺς αὐτοῦ Μ. Οἰκονόμου, ζητήσας παρὰ τὸν ἄρχηγόν σου τὸ ζῖφος καὶ εἴ τι ἄλλο ἔφερεν ὄπλον, ἀφῆρθη δὲ ἀπ' αὐτοῦ καὶ μαχαριδίον τι εὐτελεές, οὐ ἔκαμνε χρῆσιν ἐν τῇ λιτῇ καὶ ἀπλοῦκῇ τραπέζῃ του καὶ δι' οὗ ἔκοπτε συνήθως τὸν ἄρτον του. Διερχόμενος δὲ ἔμπροσθεν μικρομπορικῶν τινος καταστάματος τῆς παραλίας καὶ ἰσθμῶν ζυμπιλίων πλῆρες ξυλομαχαριδίων, ἐκτεθειμένων πρὸς πώλησιν ἀντὶ 2-3 λεπτῶν ἕκαστον, ἐκτείνας τὴν χεῖρα καὶ λαθὼν ἓν, παρεκάλεσε τὸν ἔμπορον νὰ τὸν χρωσῆ, διότι δὲν εἶχεν ἐπάνω του λεπτὰ· ὁ πωλὼν τὰ μαχαριδία καὶ ὁ πολὺς ἐπακολουθῶν λαὸς μετὰ πικρίας ἐμειδίασαν, ἡ δὲ Κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸ μαχαριδίον. Τὸ συμβάν τοῦτο διεδόθη καθ' ὅλην τὴν πόλιν, ἔκτοτε δὲ τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῶν μαχαριδίων (συγγιᾶδων) πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος μετωνομάσθη καὶ φέρει μέχρι σήμερον τὴν ὀνομασίαν «Κολοκοτρώνης».

Κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου ἐνεγράφησαν 50 φοιτηταί. Οὗτοι ἀνήλ-

1. Σ. Κ. Βυζαντινός.

θον εἰς 240 ἐν ἔτει 1845, 550 ἐν ἔτει 1855, 1182 ἐν ἔτει 1866 καὶ 1400 ἐν ἔτει 1875.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ

... Ἐσυνείθισα εἰς τὸν κρότον τοῦ θηματίζοντος ἐνώπιον τῆς φυλακῆς μου σκοποῦ. Ὅταν λείπῃ, προσέχω εἰς τὸν θόρυβον τῶν εἰς τὴν ἔξω θύραν κινουμένων στρατιωτῶν. Ἄλλ' ἐνίοτε εἶναι καὶ στιγμαὶ θαυτάτης ἡσυχίας· τότε τὸ πνεῦμά μου τρέχει εἰς τὰς μεμακροσμένας συνοικίας, διὰ νὰ συναθροίσῃ τὰς συγκεχυμένας φωνὰς τῶν παιζόντων παιδίων. Νομίζω ὅτι ἀκούω μητέρα νὰ καλῆ τὸ τέκνον τῆς. Ἐν τῷ μεταξῷ δὲ κοιμοῦμαι, ὄνειρευόμενος τὴν ἰδικήν μου... [Ἐφημερίς τῶν Φυλακῶν].

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Ἡ Ξενιτεία.

«Σ' ἀφίω γειά μου, σ' ἀφίω γειά πατέρα,
Ἔχετε γειά δερφάκια μου καὶ σεις ἑαδερφοπούλαις,
Θά φύγω, θά ξενιτευθῶ, θά πάω μακρὰ εἰς ξένα·
Θά φύγω, μάνα, καὶ θάβρω καὶ μὴν πολυλυπείσαι.
Ἀπὸ τὰ ξένα, ποῦ βρεθῶ, μηνύματα σοῦ στέλνω
Μὲ τὴν δροσιά τῆς ἀνοιχῆς, τὴν πάχνη τοῦ χειμῶνα,
Καὶ μὲ τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ, τὰ ῥόδα τοῦ μαῖου.
Θά νὰ σοῦ στέλνω μάλαμα, θά νὰ σοῦ στέλν' ἀσῆμι,
Θά νὰ σοῦ στέλνω πράγματα, π'οὐδὲ τὰ συλλογιέσαι.»
«Παῖδί μου πάαινε εἰς τὸ καλὸ κ' ὄλ' οἱ ἄγιοι κοντά σου,
Καὶ τῆς μανούλας σου ἡ εὐχὴ νάσαι γιὰ φυλαχτό σου,
Νὰ μὴ σὲ πιάνῃ βάσκαμα καὶ τὸ κακὸ τὸ μάτι.
Θυμήσου με παιδάκι μου κ' ἐμὲ καὶ τὰ παιδιά μου,
Μὴ σὲ πλανέσ' ἡ ξενιτεία καὶ μᾶς ἀλησιμονήσης.»
«Κάλλιο μανούλα μου γλυκεῖα, κάλλιο νὰ σκάσω πρῶτα,
Παρὰ νὰ μὴ σᾶς θυμῶθ' εἰς ἔρημα εἰς ξένα.»
Δώδεκα χρόν' ἀπέρασαν καὶ δεκαπέντε μῆνες,
Καράβια δὲν τὸν εἶδανε, ναύταις δὲν τὸν ἔφερον.
Πρῶτο φιλι, ναστέναξες, δεύτερο, τὸν πλαναεῖ,
Τρίτο φιλι φαρμακερὸ, τὴ μάν' ἀλησιμονάει.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Μὴ φθόνει οὐδεμίαν ἀπόλαυσιν, ἀναλογιζόμενος ὅτι πᾶσαι ἀγοράζονται, αἱ μὲν ἀντὶ χρυσοῦ, αἱ δὲ δι' ἀνικαρῶν φροντίδων καὶ ἄλλαι διὰ ταπεινώσεων.

* * Ἡ ὑπόληψις εἶνε τὸ ἄρτυμα μὲ τὸ ὁποῖον κατατρῶγει τις τὴν ὑπαρξίν του.

* * Ἀργὰ ποῦ φεύγει ὁ καιρὸς, ὅταν περνᾷ μὲ λύπαις!
(Σαϊκοπέτρας).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ Ὁ Γεώργιος Βούλγαρης, πατὴρ τοῦ ἄρτι ἀποβιώσαντος ἐπιφανοῦς πολιτοῦ Δημητρίου Βούλγαρη, γράφει ἡ «Ἐφημερίς», διορισθεὶς ἐπισήμως βέης ἢ τοπάρχης τῆς Ἰδρας μὲ πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας, ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἡ πατρίς του εἶχεν ἀνάγκη τάξεως, ὅπως σωθῆ ἀπὸ ἐπικειμένου κινδύνου ἐντελοῦς παραλυσίας (1802), ἦλθε συνωδευόμενος πρὸς τιμὴν καὶ διὰ μεγάλου στόλου. Ἦλθε ἐνὸς φέρῃ εἰς τὴν πατρίδα του τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐημερίαν. Ἦρχισε δι' ἀμνηστείας πρὸς τὰ παρελθόντα ἁμαρτήματα τῶν ταραξιῶν· ἀλλὰ συγχρόνως ἐπέβαλεν αὐστηρο-